

ושל אבי אשר התגוררו כל השנים בגרמניה. לצערנו הרב, בשנת 1939 נשלחו כולם, למעט סבי וסבתי, למחנות ההשמדה משם איש לא חזר.

בהיותי בת שמונה, רשם אותי אבי לתנועת הנוער "עקיבא". תנועה זו נוהלה על ידי ז'ק פרי שלימים התחתן עם בת דודתי שרלוט ושניהם מתגוררים כיום ברמלה.

בשנת 1935 אחי יואל ושלווה בחורים נוספים הקימו בפריז את תנועת הנוער "הנוער הציוני" – תנועת נוער בסגנון הצופים אבל עם צביון ציוני. הייתי הבת הראשונה בתנועה. קן התנועה היה ממוקם ברחוב לנקרי (RUE LANCRY) מספר 2, בקומה האחרונה. מהר מאוד גדלה התנועה. במהלך השבוע היו לנו מפגשים לעיתים קרובות גם במוצאי שבת. בימי ראשון היינו מטיילים ביערות שבסביבות פאריז. בחופשות היינו מקימים מחנה ליומיים או שלושה. זה היה נהדר, האווירה הייתה מצוינת. המפגשים והפעילות המשותפת יצרו בינינו קשרים שהם מעבר לידידות הרגילה. ישנם יחסי חברות שנמשכו עד היום, למשל החברות הקיימת ביני ובין JEANNE BROMAN שהחלה בגיל אחת עשרה או שתיים עשרה וכמה זכרונות טובים ומשותפים יש לנו יחד.

בשנת 1939, המלחמה והכיבוש הפרידו בין כולנו. לרוע המזל רבים מחברי נעצרו כמו אלפרד, שהיה ארבע שנים במחנה. אחרים הוצאו להורג, ורבים, כמו אחי יואל, נשלחו למחנות השמדה משם לא שבו.

אני מקווה שמה שאספר לכם עכשיו על חמש שנות המלחמה, ייתן לכם מושג קטן על מה הייתה תקופת נעורי.

תמיד הבטחתי לעצמי לכתוב למענכם, ילדי ונכדי, ולילדיו של אחי מרסל, על אותן שנים של מלחמה בין 1939, 1945 – אחת התקופות הטרגיות ביותר שהיו לעם היהודי. בתקווה שהדורות הבאים לא ישכחו אותם לעולם. אותה מלחמה שבני דורי נלחמו ושכמעט נשכחת.

כל כך הרבה אירועים התרחשו במהלך אותם חמש שנים שחורות שזה כמעט בלתי אפשרי, עבורי, לזכור הכל ויש דברים רבים שלא ניתן אפילו לתאר.

אין ספור מאמרים וספרים נכתבו על הנושא. לכל אחד מאתנו יש את הסיפור שלו. אני אספר לכם רק על המאבק שלי, של משפחתי וכמה מחברי.

כל הרשום להלן הינה עדותי.

אל תתפלאו אם אני מיחסת לפעמים לאירועים מסוימים חשיבות חסרת פרופורציה.

מי יכול היה לדמיין את עתידנו. מי יכול היה לדמיין שעבור רבים מבני משפחתנו וחברינו, החיים יעצרו כאן...

יותר מחמישים שנה חלפו ואנו שנשארו בחיים, עדיין נושאים בחובינו צלקת עמוקה אשר כל עוד נשמה באפינו, לא תגליד ולא תעלם.

1 לספטמבר 1939 – גיוס כללי.

2 לספטמבר 1939 – הוכרזה מלחמה על גרמניה. המתנדבים הראשונים היו דווקא היהודים הזרים ששהו בצרפת.

באותה עת התגוררה משפחתי בפרבר SAINT OUEN וכבר מתחילת המלחמה הוחלט שיש לפנות מהעיירה את כל ילדי בתי הספר ואת כל הילדים בכלל. באותו פרבר היה ממוקם מפעל (מפעלי לושייר LES USINES LUCHAIRES) לייצור אבק שריפה ועקב כך נחשבה הסביבה למסוכנת.